

Mirsad Hadžikadić:

Sutra tj. 16. oktobra zvanično počinje predizborna kampanja za lokalne izbore koji će biti održani 15. novembra. Vršimo pripreme za to. Prošlog vikenda dobili smo donaciju za organizaciju radionice za neke od naših kandidata za gradske vijećnike širom zemlje, pa je 39 kandidata iz cijele zemlje došlo u Tuzlu gdje su tokom dva dana imali radionicu o tome kako biti dobar kandidat, kako artikulirati probleme, kako razmišljati o problemima, kako razmišljati o predstavljanju sebe javnosti i glasačima, kako se ophoditi prema drugima, kako se ponašati na društvenim medijima i bilo gdje drugo. Mene su takođe zamolili da im pomognem da završe tu dvodnevnu radionicu tako što ću održati predavanje za naše kandidate kako bih ih pripremio i motivisao za izbore. Tog dana sam takođe razgovarao o izborima sa kandidatima u gradu Tuzli i sa njihovim Upravnim odborom. U ponedjeljak sam otišao u Bihać kako bih posjetio našeg kandidata za gradonačelnika Grada Bihaća koji je na sjeverozapadu Bosne. On je nedavno imao ozbiljan zdravstveni problem odnosno imao je težak moždani udar. Istovremeno je on vođa naše regionalne organizacije odnosno Regije Una koja je dobila naziv po prelijepoj rijeci Uni koja je jedna od prelijepih rijeka na sjeverozapadu Bosne i Hercegovine. Kao posljedica toga, on je dao ostavku na poziciju vođe Regije Una, ali je ostao kandidat, pa sam ja otišao da ga posjetim zajedno sa potpredsjednikom Platforme Aleksandrom. Vidjeli smo i njegovu porodicu i saradnike i on se dobro osjeća i prilično dobro se oporavlja. Bila je to jako lijepa posjeta. Nakon toga smo otišli u grad Prijedor. Prijedor je jedno od mjesta gdje se dogodilo puno zločina pa sam razgovarao sa nekim ljudima koji bi mogli biti pravi ljudi da nam pomognu da osnujemo našu organizaciju u gradu Prijedoru koji je u entitetu Republika Srpska. Nakon toga je Aleksandar ostao u obližnjem gradu Banjaluci, a ja sam produžio voziti do Sarajeva. Mnogo sastanaka je održano, kako putem Zoom-a tako i lično, o kandidatima i problemima u pojedinim lokalnim organizacijama koji se moraju riješiti. Radili smo na sloganu za kampanju i imali smo dvije verzije. Kasnili smo s tim i svi materijali su čekali da budu isprintani, pa smo konačno i to finalizirali. Održano je i mnogo sastanaka u vezi finansiranja. Pred nama je jako skup period finansiranja lokalnih izbora, ali istovremeno moramo isplatiti plate i rentu za urede širom zemlje. Mnogo je finansijskih izazova i problema pred nama. Sutra tj. u petak vozim u Gračanicu koja je u sjeveroistočnom dijelu Bosne i Hercegovine u Regiji Sava. Tu ćemo u petak imati početak

lokalne kampanje za Grad Gračanicu. U subotu ćemo posjetiti 3-4 grada u istoj toj regiji, gdje ćemo razgovarati s ljudima, a u nedjelju (zašto u nedjelju – zato što će vrijeme biti ljepše u nedjelju nego u subotu), ćemo imati zvanično otvorenje kampanje Platforme za progres na jednom platou blizu Gračanice, jednom izletištu odnosno turističkom mjestu i u lijepom okruženju na otvorenom, kako bismo imali više ljudi. Dakle, to će biti početak kampanje, pa sada razgovaramo o ključnim porukama i o tome ko će govoriti, kako ćemo ih predstaviti, itd. Vrlo je interesantno vrijeme i jako drugačija kampanja u odnosu na ono što sam radio 2018. godine kao nezavisni kandidat za člana Predsjedništva. Trenutno mnogo učim o lokalnim kampanjama i koliko su one izazovne i raznolike, ali sve je to dobro jer se mnogo nauči u tom procesu i samo se morate pobrinuti da je na kraju sve to urađeno za dobrobit naroda. Dakle, mnogo stvari nas čeka i ova ceremonija otvaranja kampanje će biti veliki događaj za nas. Sve to se dešava u kontekstu povećanog odnosno ponovljenog rasta broja slučajeva Covid-19 koji je sve veći, uz što su došle i drastičnije mjere koje su uvedene kako bi se borilo protiv Covid-19. Najnovija mjera je da se maske moraju nositi i na otvorenom, a takođe je smanjen i maksimalan dozvoljeni broj gostiju u restoranima. Dakle, te restriktivne mjere se ponovo uvode, pa je time sve više proziva odnosno optužbi Kriznog štaba koji bi trebao da se brine o svim situacijama poput ove, koji je ispunjen političarima umjesto stručnjacima, da su ove restriktivne mjere prije svega neadekvatne i neodgovarajuće, da nisu uvedene blagovremeno, te da su većina tih odluka politički umjesto zdravstveno motivisane odnosno sa ciljem zdravlja građana na umu. Bit će vrlo interesantno. Mi nismo moćna, ekonomski stabilna i snažna država poput SAD-a, pa ako se čak i SAD muči s ovim, onda šta se može reći za jednu malu zemlju koja je u potpunosti nefunkcionalna zbog političkih... pa, htio sam reći političkih borbi, ali to nisu čak ni borbe jer su unaprijed ugovorene, pa bih to nazvao političkom lakrdijom i po pitanju sposobnosti političkih stranaka da se nose s ovom situacijom i po pitanju nedostatka transparentnosti ili brige za živote građana. Radi se o par stranaka koje dijele plijen, i tako one nas posmatraju, kao plijen, jer ljudi imaju novac a oni uzimaju novac raznim sredstvima, ne samo novac ljudi nego i novac koji pripada ovoj zemlji, ovoj državi.

Bilo kako bilo, početak je kampanje, a negdje u medijima sam pročitao članak o jednom znaku koji je neki čovjek postavio u svoje dvorište iza ili ispred kuće, na kojem se kaže da nijednom političaru ni pod kakvim uslovima nije dozvoljeno da kroči u njegovo dvorište, te da on neće potpisati ništa ni za kakvu stranku ni pod kakvim uslovima, te da tu nisu dobrodošli. Dakle, to je urađeno u očekivanju svih tih ljudi koji kucaju na vrata i pozivaju ih da dođu na njihovu zabavu ili da glasaju za njih ili bilo šta. Interesantna su vremena. Mislim da je to-to, za sada.

Clark Curtis:

Spomenuo si slogan kampanje. Možeš li podijeliti sa mnom koji slogan ćete koristiti?

Mirsad Hadžikadić:

Da, naravno, i to ekskluzivno. Neko vrijeme smo koristili slogan: *Moguće je!* Onda su se javili strahovi da nam Centralna izborna komisija neće dozvoliti da koristimo taj slogan, jer bi u suprotnom značilo da smo sve vrijeme dok smo koristili taj slogan mi zapravo vodili kampanju. Zato smo prošli kroz mnoge verzije i naš Tim za komunikacije i marketing ponudio je 20-25 slogana. Meni se lično nije svidio nijedan, a ni Predsjedništvu se nije svidio nijedan. Došli smo do tačke kad smo morali učiniti nešto jer smo snimali promotivni video spot za koji su potrebni naracija i slogan. Dakle, posljednja tri dana odnosno prošlu subotu, nedjelju i ponedjeljak je trajala ta haotična situacija poput noćne more kada tražite kreativnost pod pritiskom i pod kratkim rokovima, a ne nalazite ju. U nekom trenutku Predsjedništvo je reklo da idemo sa sloganom: *Moguće je!* Na to je Tim za komunikacije i marketing rekao da ne možemo raditi s tim, pa smo poslali pitanje Centralnoj izornoj komisiji i pitali je li to u redu ali oni nisu mogli smjesta odgovorili a mi nismo znali šta bi bila kazna ako bismo taj slogan neadekvatno koristili. Odlučili smo da pretpostavimo da je to u redu dok nam oni ne odgovore, jer moramo printati materijale. Počeli smo s tim, ali je Tim za komunikacije uporno govorio da to ne možemo i da smo uradili mnoge stvari s tim i da nam treba nešto novo. Prisustvovao sam njihovom sastanku i počeli smo razgovarati o tome, i na kraju smo usvojili slogan: ***Do nas je.*** Razlog zbog kojeg nam se on svidio bio je taj što je to skoro kao nastavak slogana ***Moguće je.*** Jer, moguće je, ali do nas je. Ako svi mi uradimo ono što treba da se uradi, ako interese zajednice i države stavimo u prvi plan umjesto ličnih interesa, ako stvarno vjerujemo u znanje i obrazovanje, poštenje i integritet, ako damo priliku mladima, onda zaista možemo učiniti da se ovo dogodi. Nedavno smo dodali i

peto načelo, i razgovarali smo o tome, a to je odgovornost. Ovo takođe ide u istom smjeru. Možemo osmisliti sjajnu i finu priču o tome i oko toga, objasniti to i povezati sa našom suštinom - da smo mi neko ko poziva ljude da postanu odgovorniji i da daju zajednici umjesto da uzimaju od nje. Sve se to slaže jedno s drugim. Prije nekoliko mjeseci sam snimio video od dvije-tri minute u kojem sam govorio upravo o tome, da ljudi treba da se probude jer je do nas i da nam niko drugi neće dati naše dostojanstvo i našu slobodu i naše živote nego to moramo uzeti u vlastite ruke. Mislim da sam i počeo i završio taj video sa #DoNasJe. Niko to nije vidio i Tim za komunikacije i marketing se toga nije ni sjećao, ali to ima kontinuitet. U svakom slučaju, slogan je: ***Do nas je***, i mislim da ćemo ga dok ti ovo objaviš mi već koristiti. Ne znam kad ćemo ga staviti na našu Facebook stranicu.

Clark Curtis:

Takođe si spomenuo da, uprkos činjenici da si se kandidovao za člana Predsjedništva 2018. godine, učiš nove stvari i strategije o lokalnim izborima. Možeš li to malo elaborirati?

Mirsad Hadžikadić:

Da, mnogo se nauči, prosto zato što je riječ o lokalnim temama a ne o državnim temama. To ne znači da ovi podmukli nacionalisti i šovinisti ne pokušavaju da koriste nacionalizam i kao kartu za lokalne izbore, ali na lokalnim izborima radi se o pitanjima lokalnog okruženja, o putevima, komunalnim uslugama, struji, skrbi djece, vodi, snabdijevanju vodom, i stvar je u tome što je svaka zajednica drugačija odnosno ima drugačiji set problema. Mi smo mala stranka, koja raste, ali mala i naši resursi su ograničeni, naročito finansijski resursi. Mi moramo osmisliti strategiju koja će dijelom ohrabriti sve, ali takođe ih potaći da razmišljaju o lokalnim problemima. Ove kampanje su mnogo skuplje nego kampanja za opšte izbore, jer ne možete kreirati samo jedan set materijala i koristiti ga svugdje, nego morate kreirati specijalne printane materijale za svaki grad i svaku opštinu, svaki kanton, sa drugačijim ljudima i drugačijim licima, drugačijim kandidatima. To je vrlo skupo. Dakle, naučili smo da su ovo izbori koji su bliži životu, jer je to mjesto gdje živite: morate imati vodu, morate imati struju, morate imati asfaltirane puteve, skrb za djecu i čist zrak. Te teme su jako realne ljudima, i oni znaju šta to znači. Za pretpostaviti je da nacionalizam u tome ne bi trebao biti bitan, ali te tri stranke pronauđu način da ga učine bitnim, jer se tako prikazuju u medijima i tako propagiraju svoju stranku. Znaš, to je skoro kao: „Znam

da nemate šta da jedete i da je teško disati taj zrak i da će vam on uzrokovati rak, al hej, makar ste Srbin/Bošnjak/Hrvat i ponosni ste na to.“ Ne može se živjeti od toga, ali ljudi su čudne zvjerke, čudne životinje, i to je zapanjujuće. Oni lako zaboravljaju. Lako im je isprati mozak ako kontrolišete medije, a ako kontrolišete i pristup radnim mjestima i medije onda je to sve što vam treba – onda kontrolišete ljude i upravo to se događa.

Clark Curtis:

Kako bi opisao raspoloženje kandidata za gradske vijećnike i gradonačelnike/načelnike kako se izbori približavaju?

Mirsad Hadžikadić:

Možda je drugačije u drugim strankama, ali ono što vidim kod nas je da se oni koji stvarno dosta razmišljaju i koji su ozbiljni u vezi kampanje plaše. Oni vide kompleksnost tog procesa: razgovor sa medijima, govor o rješenjima, govor o problemima na način da demonstrirate samopouzdanje i znanje, da djelujete prezentativno, te da ima puno posla i da se mora sastajati sa mnogima a vjerovatno i zakucati na mnoga vrata. Onda vide kandidate iz drugih stranaka koji imaju svu tu infrastrukturu iza sebe i finansije kojih mi nemamo mnogo. Sve to ih brine i plaši. Ali to su samo oni kojima je zaista stalo. Onda imate one ostale, koji su spremni da učestvuju, ali oni očekuju samo da potpišu dokument a mi ćemo onda printati sve, njihovo ime, njihovu fotografiju, i mi ćemo uraditi njihovu kampanju, a oni skoro kao da vam samo daju tu privilegiju da koristite njihovo ime na listi. Znači ta druga polovina samo sjedi i čeka da izbori dođu, a onda će glasati i vidjeti šta će biti. Oni zaboravljaju i ne znaju da je to bitka, i da je kampanja težak posao i da treba mnogo ruku, i da je teško to raditi u doba korone. Mi pripremamo našu ceremoniju otvaranja kampanje za nedjelju, i organizovali smo to na otvorenom kako bismo mogli dovesti više ljudi tamo, a sad se samo susrećemo sa novim setom restriktivnih mjera prema kojima se čak i na otvorenom moraju nositi maske i ponašati se drugačije i sa manje ljudi u otvorenom. Situacija se drastično i radikalno mijenja u kratkom vremenskom periodu. Neki kandidati su motivisani i energični, i to su na primjer oni koji su prisustvovali događaju odnosno radionici za kandidate u Tuzli koja je bio zaista *cool*. Oni su energični i proaktivni i željeli bi da nauče. Ali ima i onih drugih koji se ni ne jave i koji u suštini samo kažu da ih pustimo jer njihovo ime je na listi, pa šta bude, bude. Jako su različiti.

Moram ti ispričati o jednom događaju zbog kojeg sam zastao na sekundu. Neki dan sam išao kući iz ureda gdje sam radio duže i kasnije nego inače, i prolazio sam kraj dva mladića. Obično pogledam ljude u oči kad prolazim pored njih kako ne bih ne pozdravio nekog koga poznajem. Nisam ih prepoznao pa smo se mimoišli nekih desetak koraka, a onda sam čuo: „Profesore!“, jer tako me ljudi ovdje zovu. Okrenuo sam se i odazvao, i prišli smo jedni drugima, pa sam pomislio da su oni iz Platforme i da su me prepoznali i željeli pozdraviti, a ja sam se osjećao loše što ih nisam prepoznao, pa nisam znao šta da radim, da li da se ispričam što ih nisam prepoznao, ili da se pretvaram da ih poznajem. Onda sam ih pozdravio i upitao da li smo se sreli ranije i poznajem li ih, a oni su rekli da se nikad nismo sreli i predstavili su se. Jedan je vođa kantonalne omladinske organizacije stranke SDP – Socijalne demokratske partije. Drugi je vođa omladinske organizacije kod iste stranke u jednoj od općina. Bilo mi je drago da me prepoznao neko iz druge stranke, naročito mladi ljudi koji su željeli da razgovaraju sa mnom. Onda su mi ispričali o nekim od naših mladih članova koji su jako aktivni pa se oni druže s njima, što je sjajno. Naši mladi su pokrenuli inicijativu da pokušaju doprijeti do mladih u drugim strankama kako bi razgovarali o problemima zajedno kao mladi ljudi, u korist države, što je prelijepo. Razgovarali smo o tome, i u jednom trenutku stariji od njih dvojice je rekao da mladi ljudi zaista moraju da se okupe, i da im je drago što mi toliko podržavamo mlade, te da bi bilo sjajno ako bi se mladi iz svih stranaka nekako mogli okupiti u velikim brojkama kako bi razgovarali o tim problemima. A onda su rekli nešto zbog čega sam zaista zastao i što me vratilo na početak kad sam se nadao takvim komentarima. Rekao je da samo ja mogu okupiti mlade. Nije to bio kompliment meni, nego je bio samo priznanje mene kao profesora koji cijeli svoj život radim sa mladima i koji toliko ističem mlade u našem pokretu. Osjetio sam se jako dobro zbog tog komentara jer mi je to ponovo ulilo nadu da ova zemlja može ići ka boljoj budućnosti, jer vidjevši njih dvojicu, članove konkurentske stranke odnosno protivnika kako oni žele raditi zajedno prema toj boljoj budućnosti na način na koji samo mladi ljudi, idealisti, entuzijasti zapravo mogu uraditi nešto da promijene budućnost zemlje. Bilo je prelijepo i svidjelo mi se to, i pokušat ću da učinim nešto da ih okupim, ne kako bismo govorili o našem pokretu, nego kako bismo razgovarali o njima i njihovoj odgovornosti i hrabrosti da to učine – da se uključe u politiku, a onda, nadati se, na osnovu našeg razgovora o tome što je pred njima i kako tome pristupiti i kako je važno biti u

kontaktu i raditi na tome zajedno, oni će se vratiti u svoje stranke i promijeniti ih nabolje. Dakle, poenta ne bi bilo ubijediti ih da promijene stranu nego da rade na promjeni svoje strane, unutar svojih stranaka; da promijene starije ljude koji poznaju samo jedan način bavljenja politikom, a vidjeli smo kroz historiju šta taj način zapravo može učiniti jednoj zemlji kao što je bila Jugoslavija a sada Bosna i Hercegovina. Dakle, rado se sjećam tog događaja jer je to nešto čemu sam se nadao na samom početku moje kampanje 2018. godine – da će se takve stvari dešavati i da će se ljudi buditi i razmišljati o državi i o ljudima umjesto o sebi samima i pokušajima da koriste sistem umjesto da mu daju.

Clark Curtis:

Još samo jedno pitanje koje gleda malo u budućnost. Misliš li da je tvoja dužnost kad pristignu rezultati, zbog načina mjerenja šta je ljudima uspjeh a šta nije i kad ljudi počnu da govore koliko su osvojili i da su na vrhu svijeta, a da drugi nisu, da im pomogneš da se nekako nose sa emocijama u vezi tog mjerenja uspjeha, kad se to već odvije?

Mirsad Hadžikadić:

Da. Imam to jedno iskustvo iz 2018. godine, kad smo prošli ekstremno dobro, ali ljudi su nerealno očekivali da je moguće pobijediti već u tom trenutku. Kasnije je već bila drugačija priča. Znači, morao sam se vratiti nakon televizijskog intervjua svojim pristalicama kako bih ih razvedrio, mada ni sam nisam bio u vedrom raspoloženju u tom trenutku. Ovaj put imam osjećaj da sam spreman na sve – da slavimo ili da im kažem da smo s obzirom na okolnosti učinili najbolje što smo mogli i to je sve što smo mogli uraditi. Sada mnoge stvari znamo bolje i znamo šta promijeniti i znamo da trebamo ranije planirati i izgraditi infrastrukturu pa da zato treba da prionemo na posao. Šta god da se desi – dobar rezultat ili ne tako dobar, u oba slučaja se samo mora nastaviti i truditi se raditi bolje i nastaviti učiti. Dakle, neće biti vremena za pretjerano slavlje ili pretjeranu tugu šta god da se dogodi. U suštini se samo treba obznaniti da je to to što se dogodilo i vidjeti kako nam to može pomoći da sljedeći put prođemo bolje, a onda jednostavno nastaviti. Dobro je, odlično je, i zaista sam zahvalan da postoji ideja koju su ljudi prigrlili i da su spremni da se kandiduju s njom. Mislim da je to ključna stvar. Moramo vjerovati da je to moguće i mislim da će ovo putovanje biti dugo ali i da će vrijediti. Znam da će na kraju biti korisno ako se sve dogodi onako kako želimo, ali čak i samo ovo putovanje koje je nesigurno, mada mi u to u

potpunosti vjerujemo, ali je nesigurno s obzirom na veličinu snaga protiv nas, ipak je prelijepo putovanje. Zato ću govoriti o tome.

Clark Curtis:

Ovo su uzbudljiva vremena. Mislim, vidjeti kako će se ovo sljedeće poglavlje tog putovanja odviti tokom narednih mjesec dana. Fascinirajuće je.